

Kiran Millwood Hargrave

*Het
meisje
van
inkt
&
sterren*

Vertaald door Maria Postema

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk op:
www.ploegsma.nl
www.kinderboeken.nl

ISBN 978 90 216 8781 0 / NUR 283/284

Titel oorspronkelijke uitgave: *The Girl of Ink and Stars*

Verschenen bij: Chicken House, Frome, Somerset 2016, 2022

© Tekst: Kiran Millwood Hargrave 2016

© Tekst extra hoofdstuk: Kiran Millwood Hargrave 2022

Vertaling: Maria Postema 2026

© Schutbladen: Olia Muza 2022

Omslagillustratie: silhouet, aangepast van een foto Buffy Cooper/

Trevillion Images; golven © Miloje/Shutterstock

Omslagontwerp en binnenwerkkaarten: Helen Crawford-White

Binnenwerkkaarten: kompassen © Vertyr/Shutterstock;

kaarticonen © pavila/Shutterstock

Omslagbelettering: Bibi Vlaar

Zetwerk: Perfect Service

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2026

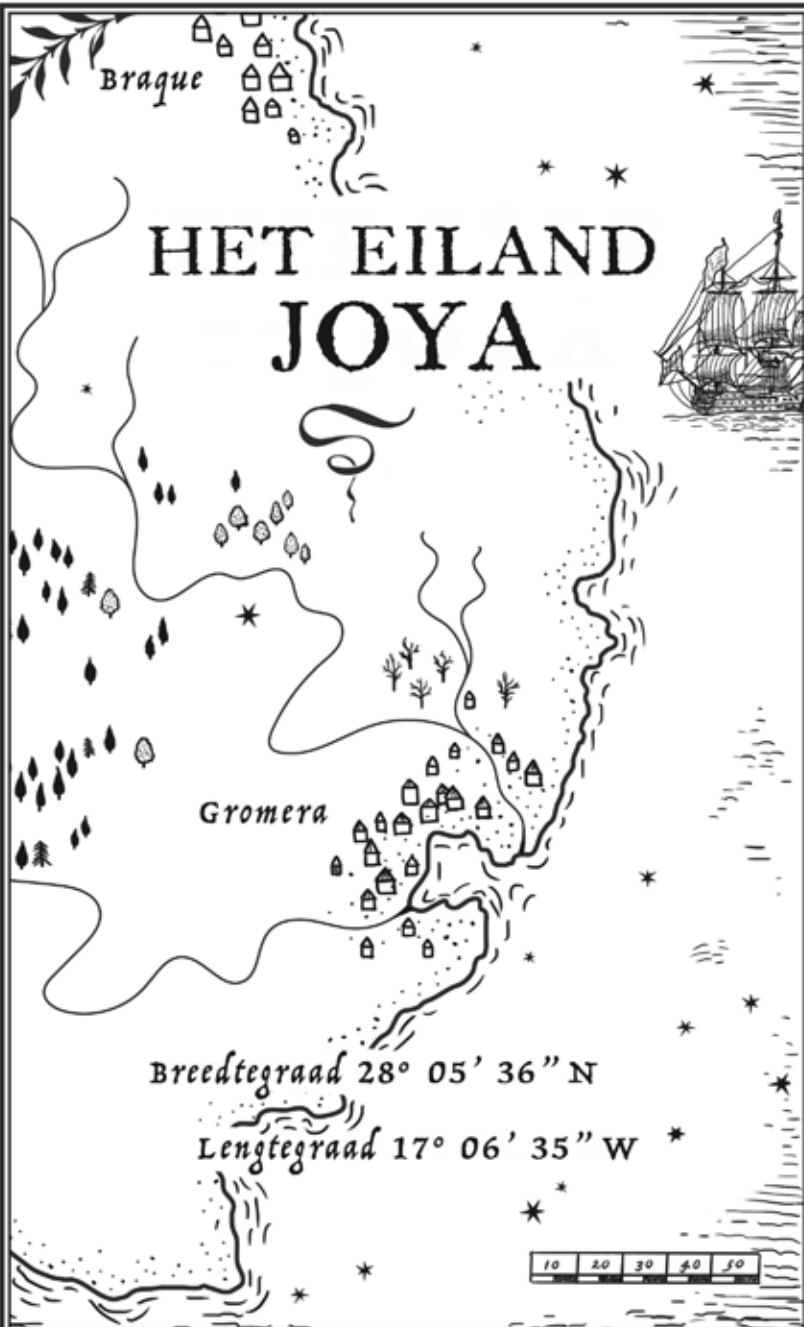
Alle rechten voorbehouden. Tekst- of datamining van (delen van)
deze publicatie is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Dit boek is gedrukt op papier met het FSC®-keurmerk. Zo blijven
waardevolle bossen behouden.

*Voor een ster, Sabine Karer
op 28.6139° N, 77.2090° O*

*en voor degenen die me geholpen hebben
om deze inkt op papier te krijgen
op 51.7519° N, 1.2578° W*

Braquo

HET EILAND JOYA

Gromera

Breedtegraad 28° 05' 36" N

Lengtegraad 17° 06' 35" W

10 20 30 40 50

Hoofdstuk een

Ze zeggen dat de raven op dezelfde dag als de Gouverneur gekomen zijn. Alle kleinere vogels vlogen achterwaarts de zee in, en daarom zijn er geen zangvogels op Joya. Alleen maar grote, haveloze raven. Ik zag ze altijd onheilspellend op de daken zitten en probeerde ze dan turend in de vinkjes en goudhaantjes te veranderen die da uit zijn hoofd tekende. Als ik hard genoeg mijn best deed, kon ik ze bijna horen zingen.

‘Waarom zijn de zangvogels weggegaan, da?’ vroeg ik vaak.

‘Omdat ze dat konden, Isabella.’

‘En de wolven? De herten?’

Dan betrok zijn gezicht altijd. ‘Ze hadden blijkbaar liever de zee dan waarvoor ze op de vlucht waren geslagen.’

En op dat soort momenten vertelde da snel een ander verhaal, over de meisjeskrijger Arinta, of Joya’s mythische verleden als drijvend eiland, en hij wilde niks meer zeggen over de wolven en de achteruitvliegende vogels. Maar ik bleef het vragen, tot ik op een dag mijn eigen antwoorden vond.

De ochtend waarop die dag begon was net als alle andere.

Ik werd wakker in mijn smalle bed; de zonsopgang verlichtte langzaam de lemen wanden van mijn kamer. De geur van aangebrande pap hing in de lucht. Da was kennelijk al uren op, want het duurde heel lang om de zware aardewerken pot boven het vuur te verwarmen. Ik hoorde Miss La, onze kip, voor mijn kamer rondscharrelen en naar kruimels zoeken. Ze was dertien, net zo oud als ik, maar hoewel dat jong is voor een mens, is het heel erg oud voor een kip. Haar veren waren grijs, haar humeur was grauw en zelfs onze kat Pep was bang voor haar.

Met knorrende maag rekte ik me uit. Pep lag languit op mijn benen en miauwde hard toen ik rechtop ging zitten.

‘Ben je wakker, Isabella?’ riep da uit de keuken.

‘Goeiemorgen, da.’

‘De pap is klaar. Iets té klaar misschien...’

‘Ik kom eraan!’ Ik zwaaide mijn benen uit bed en streek de ruwe vacht van Pep glad die ’s nachts door elkaar was gewoeld. ‘Sorry, Pep.’

Hij kniep spinnend zijn groene ogen dicht.

Ik waste mijn gezicht in de wasbak bij het raam en stak mijn tong uit naar mijn spiegelbeeld in het glanzende metaal boven het bed van Gabo. Ik trok zijn deken recht, die elke dag stoffiger werd, maar wel netjes opgemaakt bleef. De stemmenlijn liep in een boog langs zijn kussen: een lange, smalle gleuf die da voor ons in de muur en het plafond had gemaakt. Als we onze lippen ertegenaan drukten en fluisterden, reikten onze stemmen zo ver dat we met elkaar konden praten, zelfs als we allebei aan een

andere kant van de kamer in ons eigen bed lagen.

Het was nu drie jaar geleden. Drie jaar geleden dat ik daar zat, met de hand van mijn tweelingbroer gloeiend heet in de mijne terwijl hij doofde in de nacht, snel als een uitgeblazen lucifer.

Maar ik zag hem nog zo voor me. Dat ging net zo makkelijk als ademen.

Het had geen zin om de dag verdrietig te beginnen. Ik zette de gedachten van me af en trok mijn schooljurk aan. Die was nog net zo groot als zes weken geleden. Mijn beste vriendin Lupe zou me vast uitlachen. *Je bent nog steeds de kleinste van de klas!* zou ze zeggen.

Snel vlocht ik mijn warrige haar, in de hoop dat da niet zou merken dat ik het de hele zomer niet geborsteld had. Pep rolde op het bed heen en weer, maar ik mocht hem niet aaien als ik mijn uniform aanhad. Mijn lerares, señora Feliz, plukte altijd met geërgerde vingers rode haren van mijn jurk.

Ik schoof het gordijn open dat de deur van mijn slaapkamer vormde en stapte voorzichtig over Miss La heen, die boos tokte omdat ik haar kruimelbergje in de war schopte. Ze kneep haar troebele oogjes samen, pikte naar mijn enkels en joeg me verder de woonkamer in, de plek waar da en ik aten, praatten en avonturen planden.

Op onze lange grenenhouten tafel stond een grote kom zwartgeblakerde pap, ingesloten door een zee van kaarten. Aan de muren hingen nog meer kaarten van da; ze ritselden als ik langsliep, als een pratend briesje.

Net als elke ochtend liet ik mijn vinger over de papieren glijden en ik keek naar het zilveren pigment van

de rivieren van Afrik die die van Ægypte raakten, naar Ægypte dat zich aan de bocht van de baai van Euroop vastklampte als een hand die over zee een andere grijpt. Aan de muur ertegenover hing de geschetste kust van Amrika en zijn sleurende zeestromingen, die vreemde, wonderlijke namen hadden: de Bevroren Cirkel, de Verdwijningsdriehoek, de Azuurblauwe Zee. Het papier was prachtig donkerblauw geverfd en de stromingen waren er met draad in geborduurd. Da had er een ragfijn naaldje voor gebruikt: goud voor Azuur, zwart voor de Driehoek, wit voor de Bevroren Cirkel. Maar na de oostkust hield alles op. In de leegte stond slechts één woord.

Incognito. Onbekend.

In de allang opgedroogde inkt van dat woord kon ik de teleurstelling van da bijna vóelen. Ongunstig getij had hem tijdens zijn laatste reis eerder dan gepland terug naar Joya gedwongen, en daarna was hij die woeste watermassa nooit meer overgestoken voordat de Gouverneur naar ons eiland kwam. Gouverneur Adori had de havens gesloten en een grens gemaakt van het bos dat zich van kust naar kust tussen ons dorp Gromera en de rest van het eiland uitstreekte. Iedereen die zich niet aan zijn regels hield, werd naar de andere kant verbannen. Gromera werd afgesloten van de rest van Joya, en het bos werd volgeplant met dikke doornstruiken en grote bellen, die de wachters van de Gouverneur waarschuwden als er iemand doorheen liep. Ik heb de bellen nooit horen luiden.

Da droomde ervan om de lege plekken op zijn kaarten van Amrika te vullen, terwijl ik het allerliefst de bos-

grens zou oversteken om het Vergeten Gebied daarachter in kaart te brengen, al had ik dat nooit tegen hem gezegd.

Er was maar één kaart waarop ons hele eiland stond, en die hing in de werkkamer van da. Ik noemde hem ma's kaart, omdat hij generatieslang in haar familie was doorgegeven, misschien wel sinds de tijd van Arinta, duizend jaar geleden. Ik had die kaart altijd als een teken beschouwd dat ma en da voor elkaar bestemd waren, omdat hij een cartograaf was, een kaartenmaker, en haar enige erfstuk een kaart was.

We dragen allemaal de kaart van ons leven op onze huid, in de manier waarop we lopen, zelfs in de manier waarop we groeien, zei da vaak. Kijk, zie je dat mijn bloed niet blauw maar zwart is bij mijn pols? Je moeder zei altijd dat dat inkt was. Ik ben een cartograaf in hart en nieren.

‘Pak je de kan even?’ De stem van da liet me schrikken en bracht me terug naar de kamer.

Ik sleepte een stoel naar de kast, pakte voorzichtig de kan van een hoge plank en zette hem naast de pap op tafel. De kan was mosgroen en bijzonder, want hij was het laatste wat ma had gemaakt. We gebruikten hem alleen op de eerste schooldag, en op verjaardagen en feestdagen. Da bewaarde hem op een veilige plek en waste hem heel voorzichtig af.

Ik kon me ma nog herinneren, soms, met haar donkere ogen en meestal een glimlach om haar mond. Ze rook naar de zwarte klei waarmee ze potten voor de dorpsbewoners maakte en verfijnde dingen voor de Gouverneur.

Of misschien bestond ze vooral in mijn verbeelding, net als de zangvogels.

‘Goeiemorgen, kleintje.’ Da hinkte de keuken uit. Ik rende naar hem toe om de melkemmer en bekers van hem over te nemen.

‘Je moet niet lopen zonder stok,’ zei ik streng.

Da had als jongeman zijn been gebroken toen hij van de pier van een Ægyptische haven op een varend schip gesprongen was, en nu liep hij met een wandelstok die was gemaakt van het hout van de vissersboot van zijn betovergrootvader. Het was mijn lievelingsding van de vele lievelingsdingen in de kamer. De stok was licht als papier en bleef zelfs in het dunste laagje water drijven, maar het wonderbaarlijkste was dat hij licht gaf in het donker. Volgens da kwam dat door het houtsap, maar ik wist dat het magie was.

Snel maakte ik ruimte op tafel door de Himalay-bergen in de kast te leggen.

Da schonk de melk in ma’s kan en ging toen grijnzend naast me op het bankje zitten. ‘Kies maar een zak.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Links.’

Hij liet zijn wenkbrauwen wiebelen als twee zwarte rupsen. ‘Goed gekozen.’ Hij haalde een klein potje uit zijn zak.

‘Dennenhoning!’ Ik draaide het deksel eraf om de geur op te snuiven. Het water liep me in de mond. ‘Dank je wel, da.’

‘Alleen het beste voor de eerste schooldag na de vakantie.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Het is maar school...’

‘O, dan eet ik het zelf wel op.’ Hij pakte het open potje en deed alsof hij de honing in zijn mond goot.

‘Nee!’ Ik griste het terug. ‘Je hebt gelijk, het is een superbelangrijke dag. Ik ben alleen verbaasd dat je niet twee potjes hebt gehaald.’

De honing was zo lekker dat ik bijna niet proefde dat de pap was aangebrand, maar toen ik opkeek, had da nog geen hap genomen. Hij zat in die voorovergebogen houding die aangaf dat hij nadacht. Zijn hand lag op de melkkan en ik zag zijn hartslag in zijn pols. Zijn ogen waren heel ver weg.

Eerste schooldagen waren voor ons allebei lastig.

Ik ruimde zo stil mogelijk mijn kom op en duwde die van hem naar hem toe. ‘Tot straks, da.’

Toen hij geen antwoord gaf pakte ik mijn tas, liep het huis uit en trok de afbladderende groene deur zachtjes achter me dicht.